

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 25.

Sjette Session.

36te Møde.

Tredagen den 16de Februar.

(Fort.)

Ordføreren: Før at reise Udvalget for den Misforstaaelse, som navnlig den ærede Finantsministers Udtryk kunde fremkalde, at det nemlig uden tilstrækkelig Foie er forudsat, at der gives slesvigke Activer, skal jeg kun oplæse af den tidligere Finantsministers Svar paa den her fremsatte Post følgende Ord: „den Forandring, at det er opført blandt de slesvigke Activer, hvdorover alene fra, at Renter og Afdrag beholdes ved Haderslev Amtstue“. Dette troer jeg maatte unægteligt tjene til at bibringe Udvalget den Formening, at der gives slesvigke Activer, uagtet disse slesvigke Activer vistnok ikke vare slesvigke Activer i den Forstand, hvort navnlig de slesvigke Domainer ere slesvigke, saa at man f. Ex. skulde kunne reise Sager om dem ved forum rei sitæ. Her er nemlig Tale om et Activ, der tilhører en Mand, der boer i Hjørtland, og denne Døforelse blandt Activerne er hjemlet i Finantsministerens egen Besvarelse ved denne Post. Dette troer jeg af det Dølyste at være gjort aldeles klart; men jeg troer, at Spørgsmaalet med Hensyn til Domainerne har en langt større Betydning i Henseende til mulige fremtidige Eventualiteter end med Hensyn til Activer, der lettelig ville i en høiere Grad kunne vindiceres som hele Monarchiets Eiendom. Uden al Betydning troer jeg dog ikke det er; men, naar Sagen ikke har nogen praktisk Betydning, skal jeg for mit Vedkommende ikke have Noget imod at lade den falde. Men, saa lidet vigtige de to første Indvendinger forekomme mig at være, som den ærede Finantsminister frem-

satte, saa betydningsfuld var derimod den sidste; thi han var ikke langt fra at gjøre Rigsdagens Beslutning til en blot Udtalelse af et Dønske og en Formening — for at bruge et Udtryk fra en tidligere Tid — hvilket jeg, med den allerstørste Tilbøielighed til al mulig og lovlig Smødefommen fra Rigsdagens Side, ikke troer saaledes kan blive indrømmet. I forrige Møde var det med velberaad Hu, at jeg ikke ønskede at svække Indtrykket af den paassjonnende Anerkjendelse, som vistnok den ærede Finantsministers aabne og indholdsrige Udtalelse maatte fremkalde, ved strax at gjøre Thinget opmærksom paa, at naar han til Slutningen resumerede sin Udtalelse med Hensyn til det Arbejde, der foreligger, saaledes, at dets Betydning maa staae ved sit Værd, indtil det engang kommer til Spørgsmaal, om man vil reise Ansvar, og at altsaa den hele Decision, hvis min Døfatning er rigtig, aabenbart kan reduceres til een Sætning: „I Anledning af dette Regnskab finde vi ikke Anledning til at reise Rigrets Anklage“, — saa maa jeg forresten med Henviisning til Alt, hvad der derom er udviklet i Betænkningen, ansee Resultatet at være, at Landstingets Deeltagelse i Decisionen er — for at bruge et saa mildt Udtryk som muligt — en Absurditet; thi i saa Fald vil man enten komme til den Slutning, at Landstinget er et Contoir, der arbejder under Folkethinget, der ene og alene kan tage en lovgyldig Bestemmelse om, hvorvidt en Rigrets Anklage skal reises eller ikke, eller ogsaa maa det blot betragtes som en privat Consulent, der har at give sin Formening, hvis Virkning berøer paa det andet Thing. Skal det have en selvstændig Betydning — jeg indrømmer, at det kun kan komme til Anvendelse i forholdsviis saa Tilfælde, —